

Arrest

**nr. 67 291 van 26 september 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. DE PONTHERE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Russische afkomst te zijn, geboren te Nakhodka op 22 januari 1985. U woont sinds 2001 in Armenië, waar u na 6 maanden ging samenwonen met uw partner H. H. (...) (O.V.6.669.981) in Yeghegnadzor.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië, het land waar u samen met uw partner verbleef, hebt verlaten omwille van volgende redenen. In 2008 kende uw partner problemen in de periode van de presidentsverkiezingen met u onbekende mannen. De mannen kwamen langs uw huis en eisten iets van uw partner. Uit een gesprek tussen uw partner en zijn moeder kon u opvangen dat het kaderde rond de presidentsverkiezingen. Uw partner werd in maart 2008 meegenomen. Eén dag later kwam hij naar

huis, waarbij u kon zien dat uw partner geslagen was. Na dit incident kende uw partner geen problemen meer met deze mannen. Uw partner kreeg echter in de daaropvolgende periode gezondheidsproblemen. U was in deze periode zwanger. Op 2 februari 2009 werd uw zoon geboren. Hij had ernstige medische problemen. De gezondheidstoestand van uw partner verslechterde eveneens. Uw partner diende meermaals in het ziekenhuis opgenomen te worden voor nierdialyse. Negen maanden na de geboorte, op 22 november 2009, overleed uw zoon in het ziekenhuis. Uw partner was er op dat moment erg aan toe en kreeg om de 2 dagen dialyse. U, uw partner, zijn moeder en zijn broer verlieten Armenië uiteindelijk op 24 maart 2010, en reisden met een vrachtwagen, naar Moskou. In Moskou diende uw partner onmiddellijk opgenomen te worden in het ziekenhuis. U nam diezelfde dag, samen met de broer van uw partner, de trein vanuit Moskou naar Nakhodka. U weet niet wanneer uw partner het ziekenhuis mocht verlaten, noch wanneer hij naar België reisde. Bij aankomst in België diende uw partner onmiddellijk opgenomen te worden in het ziekenhuis. Uw partner H. H. (...) (O.V.6.669.981) diende uiteindelijk op 13 augustus 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U verbleef gedurende 8 maanden bij uw vader in Nakhodka. In deze periode werkte u als poetsvrouw in een winkel. U verliet Nakhodka uiteindelijk, alleen, op 18 november 2010, en reisde per trein naar Moskou. U bereikte Moskou op 25 november 2010, waar u overnachtte bij vrienden. Op 26 november 2010 reisde u vanuit Moskou, in een vrachtwagen verder naar Polen, waar u overstapte in een tweede vrachtwagen die u naar België bracht, dat u op 29 november 2010 bereikte. U diende op 30 november 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de Belgische asielinstanties een kopie van de eerste vier pagina's van uw Russisch binnenlands paspoort en een Russische vertaling van de overlijdensakte van uw zoon voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië op 24 maart 2010 hebt verlaten omwille van de problemen die uw partner kende naar aanleiding van de presidentsverkiezingen in 2008. In navolging van deze problemen kreeg uw partner nierproblemen. Vanuit Armenië keerde u terug naar de Russische Federatie, waarvan u het staatsburgerschap bezit. Bijgevolg dient uw asielaanvraag ten aanzien van Rusland te worden beoordeeld.

Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u uitdrukkelijk geen problemen te hebben gekend in de Russische Federatie, ook niet tijdens de zeven maanden dat u er sinds uw terugkeer uit Armenië in de lente van 2010 tot aan uw uiteindelijke vertrek in november 2010 verbleef (CGVS p.15, p.17, p.18, p.21). Nu verklaarde u weliswaar dat u geen toekomst zou hebben in uw land waarbij u aanhaalde dat u er nergens zou kunnen gaan werken omdat u geen werkervaring hebt (CGVS, p. 18). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u sinds uw terugkeer uit Armenië in de lente van 2010 tot aan uw uiteindelijke vertrek in november 2010 aldoor werkte (CGVS, p. 4 en 18). U haalde voorts aan dat de radioactieve wolk die vanuit Japan naar Nakhodka was overgeslagen u er eveneens van zou weerhouden terug te keren naar uw land. Niettegenstaande deze problemen geen verband houden met een van de criteria die in de Vluchtelingenconventie zijn opgenomen noch met de bepalingen over subsidiaire bescherming en u deze bewering bovendien met geen enkel document kon staven, blijkt nergens uit uw verklaringen dat u zich naar aanleiding van eventuele milieuproblemen niet elders in uw land zou kunnen vestigen. Zo verklaarde u ook in Moskou geen problemen te hebben gekend (CGVS, p. 17). U verklaarde ten slotte dat u niet naar uw land kan terugkeren omdat uw partner in België verblijft en u samen met hem wilt zijn (CGVS, p. 21). Afgezien van het feit dat u verklaarde dat uw partner geen verblijfsdocumenten heeft in België (vragenlijst DVZ, vraag 3.6), maakt u niet aannemelijk waarom uw partner, die na zijn vertrek uit Armenië in Moskou heeft verbleven, er medische zorgen kreeg toegediend (CGVS, p. 16 en 17) en van wie de broer nog steeds in uw woonplaats Nakhodka verblijft (CGVS, p. 17 en 19), in Rusland geen verblijfsdocumenten zou kunnen verkrijgen. Er kan ten aanzien van u dan ook geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u uw origineel Russisch binnenlands paspoort niet voorlegde aan het Commissariaat-generaal. Nu verklaarde u weliswaar dat u al uw documenten in België bent verloren (CGVS p.6). U hebt hiervan echter geen aangifte gedaan bij de Belgische politiediensten (CGVS p.6). Hierbij moet eveneens worden opgemerkt dat u tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat u uw intern paspoort in 2000 hebt verkregen (CGVS p.6). Uit de kopie van de eerste vier pagina's van uw binnenlands paspoort blijkt echter dat u dit ontvangen heeft op 5 december 2006, nota bene in de periode waarin u verklaarde in Armenië te verblijven (zie document 1 in groene map, CGVS p.6). Uw uitleg dat u niet wist hoe dit kon, maar dat u vermoedt dat uw vader dit voor u regelde, kan niet overtuigen (CGVS p.6). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw intern Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, bewust achterhoudt om zo

de hierin vervatte informatie over de eventuele uitreiking van uw internationaal paspoort, waarvan u in eerste instantie verklaarde er geen te hebben gehad om hier even later op terug te komen en te zeggen dat dit na uw reis van Armenië naar Nakhodka niet meer geldig was (CGVS p.8), verborgen te houden. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat u uw reisroute niet aannemelijk kunt maken. Uit uw verklaringen blijkt dat u de Russische Federatie hebt verlaten op 18 november 2010. U reisde met de trein naar Moskou, van waar u op 26 november 2010 doorreisde met een vrachtwagen naar Polen, waar u overstapte in een andere vrachtwagen (CGVS p.9-10). U verklaarde dat u niet persoonlijk werd gecontroleerd en dat u geen documenten diende te tonen aan de grens met Polen, omdat u achteraan zat waar de chauffeur slaapt en niemand u kon zien (CGVS p.9-10). U geeft aan dat u enkel reisde met uw binnenlands paspoort en dat u op illegale wijze naar België kwam (CGVS p.8). Voorts verklaarde u dat u geen weet heeft of de personen die u geholpen hebben in het bezit waren van enige (valse) reisdocumenten voor u (CGVS p.10). Verder verklaarde u dat u geen afspraken had gemaakt en dat u niet werd gezegd wat er diende te gebeuren in geval van controle (CGVS p. 10, p.11). Dat u zo weinig weet over de reismodaliteiten en de hiervoor gebruikte documenten, blijkt niet geloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort (valse) documenten dat wordt gebruikt in geval van controle. Hier kan nog worden opgemerkt dat u niet het minste begin van bewijs van uw beweerd vluchtroute kon aanbrengen (CGVS p.11). Bijgevolg kan geen geloof gehecht worden aan de door u verklaarde clandestiene inreis in de Schengenzone.

Aangaande de problemen die uw partner in Armenië zou gekend hebben, zij volledigheidshalve opgemerkt dat ik ten aanzien van uw partner, H. H. (...) (O.V.6.669.981), op 25 november 2010 een weigeringsbeslissing nam voor wat betreft zowel het vluchtelingenstatuut als de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien geen geloof kon worden gehecht aan zijn asielrelaas. De beslissing van uw partner, waartegen hij overigens geen beroep aantekende, luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u vrees verder lastig gevallen te worden in Armenië zolang Serge Sargsyan president is van het land. U verklaarde dat personen uit zijn kring u verder zullen belemmeren om de nodige gezondheidszorg te ontvangen. Er kan echter geen geloof gehecht worden aan de door u verklaarde asielmotieven.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw verklaarde vrees voor vervolging baseert op de druk die u en uw familie ervoeren van de administratie van Egheghnadzor om te stemmen op de kandidaat Serge Sargsyan tijdens de presidentsverkiezingen van 2008. U verklaarde dat de verkiezingen werden gehouden op 1 maart 2008 (CGVS, p.14), en dat u hierbij uw stem hebt uitgebracht op de presidentskandidaat Arshak Sadoyan (CGVS, p.19). Deze verklaringen zijn echter niet geloofwaardig. In informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, wordt immers bevestigd dat de verkiezingen werden gehouden op 19 februari 2008 en niet op 1 maart 2008. Verder blijkt uit de informatie ook dat Arshak Sadoyan niet voorkomt op de lijst van geregistreerde presidentskandidaten. Aangezien uw verklaarde vrees voor vervolging volledig gestoeld is op de presidentsverkiezingen van 2008 en wat hierna plaatsvond, kan dan ook absoluut geen geloof meer gehecht worden aan de door u verklaarde vervolgingsfeiten.

Met betrekking tot uw stem voor deze kandidaat moet worden opgemerkt dat uw antwoorden erg raadselachtig waren. Zo verklaarde u aanvankelijk, op de vraag of u op een andere kandidaat dan Serge Sargsyan gestemd hebt tijdens de verkiezingen, dat u het niet weet (CGVS, p.18). Vervolgens weigerde u zijn naam te onthullen. Toen u nogmaals werd gevraagd te vertellen op wie u had gestemd, verklaarde u de naam van Arshak Sadoyan. Uw uitleg waarom u aanvankelijk zijn naam niet vermeldde was erg vreemd, namelijk dat het een politieke kwestie was en dat hij niet was verkozen. Een dergelijk vaag en onverklaarbaar antwoord kan niet aannemelijk genoemd worden daar uw stemmotieven de basis vormen van de door u verklaarde vrees.

Verder dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze wordt ondermijnd door een aantal frappante tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw moeder (K. I. (...), O.V.6.605.613). Zo is het eigenaardig dat uw moeder in de door de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS geen enkele melding maakt van enige politieke problemen die u zou hebben ervaren, maar uitsluitend verwijst naar uw medische situatie en de nood aan goede behandeling.

Ook verklaarde u dat u als gevolg van uw weigering te stemmen voor Serge Sargsyan éénmaal werd meegenomen en geslagen, ongeveer 20 dagen na de verkiezingen die u zelf op 1 maart 2008

situeerde (CGVS, p.17), en nog drie maal gecontacteerd werd in de zes maanden die volgden op dit incident van maart 2008 (CGVS, p.21). Echter verklaarde uw moeder (CGVS gehoorverslag K. I. (...), p.9-10) dat u tussen februari 2008 en lente 2008 3 à 4 keer bent meegenomen en geslagen, en dat dit de eerste keer gebeurde kort na de verkiezingen, die zij bovendien situeert op 19 februari 2008.

Betreffende uw gezondheidsproblemen verklaarde u dat u in 2000 reeds nierproblemen had (CGVS, p.4-5), waardoor u werd vrijgesteld van uw legerdienst. Echter verklaarde uw moeder (CGVS moeder, p.3-5) dat uw gezondheidsproblemen pas in 2008 zijn begonnen. Zij werd vervolgens geconfronteerd met uw verklaring dat u reeds sinds 2000 nierproblemen hebt. Ze week echter niet af van haar standpunt en benadrukte zelfs dat u tot aan 2008 nooit gezondheidsproblemen hebt gehad, behalve een verkoudheid op de leeftijd van tien jaar (CGVS moeder, p.4).

Wat betreft uw reisweg van Moskou naar België legden u en uw moeder inconsistente verklaringen af die uw geloofwaardigheid verder ernstig ondermijnen. Volgens uw verklaringen (CGVS, p. 7-8) bent u vanuit Moskou per vrachtwagen gereisd, vooraleer over te stappen op een bus en daarna in een taxi die u tot aan de gebouwen van het CGVS bracht. Uw moeder vermeldde echter in haar gehoor voor het CGVS (CGVS moeder, p.3) één enkel vervoersmiddel, nl. een taxi, waarmee u het traject van Moskou naar België zou hebben afgelegd, en legde geen verklaringen af over een vrachtwagen- of busreis. In het gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken maakte zij eveneens melding van slechts één transportmiddel voor het traject Rusland - België, zij het dat zij dit maal sprak van een autobus (DVZ moeder, rubriek 34). Verder vertonen uw beweringen in het gehoor voor het Commissariaat-generaal ook markante verschillen met uw eigen verklaringen in het gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Zo verklaarde u (CGVS, p.7-8) dat u vanuit Armenië per vrachtwagen bent gereisd naar Moskou en vervolgens uw reis verder zette met een vrachtwagen, bus en taxi. Dit stemt echter niet overeen met uw antwoorden in het gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ, rubriek 34), volgens dewelke u de reis van Armenië naar Moskou aflegde per bus, vrachtwagen en taxi, en vervolgens van Moskou per vrachtwagen naar België reisde. Wat betreft uw vrouw en broer verklaarde u (CGVS, p.9) dat zij u naar België hadden moeten vergezellen, maar dat dit uiteindelijk wegens financiële redenen niet is gebeurd. Maar volgens de verklaringen van uw moeder (CGVS moeder, p.11) reisden uw vrouw en broer naar Nachotka en was er geen plan dat zij u en uw moeder in België zouden komen vervoegen.

Bevestiging van een gebrek aan geloofwaardige vervolgingsvrees werd gevonden in het feit (CGVS, p.22-23) dat u na september 2008 niet meer benaderd werd door de maffia/hooligans die banden hebben met Serge Sargsyan, maar dat u toch overtuigd bent dat u bij terugkeer naar Armenië nog problemen zal ondervinden met dezelfde personen. Dit is niet aannemelijk. U brengt immers geen enkel element aan die een mogelijke hervatting van de problemen bij uw terugkeer naar Armenië kan ondersteunen, en vertelt enkel dat de problemen zullen verdergaan zolang Sargsyan aan de macht blijft in Armenië. U wijst ook op het feit dat uw woonplaats klein is en dat u deze personen daarom wel zal tegenkomen, wat volgens u ongetwijfeld tot nieuwe conflicten zal leiden. U hebt echter geen enkele recente informatie dat er nog zou gezocht worden naar u. Sinds uw komst naar België hebt u namelijk nauwelijks nog contact gehad met Armenië. In het enige contact, met uw tante, werd luidens uw verklaringen (CGVS, p.3) niet gesproken over uw beweerdde vervolging, noch informeerde u zich actief hierover.

De geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees wordt verder ook ondermijnd door het feit dat u pas anderhalf jaar na de laatste reële bedreiging besloot uw land te verlaten. U beweerde (CGVS, p.22-23) dat u niet vroeger kon vertrekken uit Armenië wegens gebrek aan financiële middelen om de reis te bekostigen, maar een uitstel van anderhalf jaar vooraleer u het land verliet vertoont een volledig gebrek aan urgentie dat niet valt te verenigen met de ernst van de voorgehouden vrees.

Aldus dient te worden vastgesteld dat de door u verklaarde asielmotieven bedrieglijk zijn. Gelet op het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees voor vervolging, gezien u geen melding maakt van andere problemen in uw land van herkomst in geval van een terugkeer, dient dan ook te worden geoordeeld dat in uw hoofde evenmin een reël risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

Betreffende uw medische problematiek dient vastgesteld te worden dat u er niet in slaagt enig begin van bewijs voor te leggen van uw gezondheidsproblemen in Armenië en het verband met de door u verklaarde politieke problemen. Zo verklaarde u dat uw nierproblemen veroorzaakt werden door slagen die u werden toegediend (CGVS, p.17, 22), maar u kunt geen enkel medische bewijs voorleggen dat deze vaststelling zou ondersteunen. Op de vraag waarom u, ondanks uw eigen verklaring dat uw gezondheidssituatie bijdroeg tot uw beslissing te vertrekken uit Armenië, niet in het bezit bent van medische attesten uit Armenië, verklaarde u dat er niets belangrijks in die documenten stond en dat u ze daarom niet hebt meegebracht (CGVS, p.19-20). Deze verklaringen zijn niet aannemelijk vermits u zelf meermaals benadrukte dat uw nierproblemen het gevolg zijn van het gevecht met de personen die u lastig vielen, kort na de verkiezingen. Bovendien verklaarde u dat er een gebrek aan aandacht was

van artsen in de behandeling van uw nierproblemen (CGVS, p.22), een aspect dat u zelf wijt aan de door u ervaren problemen. Bijgevolg kan verwacht worden dat u die medische attesten uit Armenië zou hebben meegebracht ter ondersteuning van uw asielaanvraag. De geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees voor vervolging wordt door bovenstaande vaststelling verder aangetast.

Er dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

In ondergeschikte orde dient, in de hypothese dat uw relaas geloofwaardig is, quod non, te worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat, in het kader van de presidentsverkiezingen van 2008, er tijdens de kiescampagne druk werd uitgeoefend op opposanten en dat er sporadisch arrestaties waren, maar dat de campagne door de band rustig verliep; dat er op de kiesdag meldingen waren van intimidatie en zelfs geweld ten aanzien van vertrouwenspersonen van de oppositie; dat bij de daaropvolgende evenementen van maart 2008 hardhandig werd opgetreden tegen manifestanten en dat tegen een aantal personen een rechtszaak werd aangespannen. Er hebben zich in deze periode dus ernstige feiten die vervolging kunnen uitmaken, voorgedaan. In tussentijd is de situatie echter geëvolueerd. Afgezien van de twee gezochte personen die in de informatie worden vermeld, zijn alle personen die de autoriteiten willen vervolgen in het kader van deze evenementen reeds gearresteerd. Voor personen met uw profiel, met name personen die werden geïntimideerd om te stemmen voor presidentskandidaat Serge Sargsyan, blijkt uit de informatie dat ze wel druk kunnen ervaren vanwege de autoriteiten, maar dat er actueel geen gegronde vrees voor vervolging is in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. De kopieën van uw paspoort en uw militair boekje bevatten informatie in verband met uw identiteit, doch niet in verband met de door u in het kader van uw asielaanvraag aangehaalde problemen. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing. De door u neergelegde medische attesten geven aan dat u in behandeling bent in België voor uw nierproblemen. De attesten spreken zich echter niet uit over de redenen van deze gezondheidsproblemen, en verklaren enkel dat de nodige behandeling in uw land van herkomst afhankelijk is van uw socio-economische status. Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing."

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten, met name een kopie van vier pagina's uit uw Russisch binnenlands paspoort en een Russische vertaling van het overlijdensbewijs van uw zoon, kunnen deze conclusie niet wijzigen. De kopie van uw binnenlands Russisch paspoort bevat louter persoonsgegevens, die in deze beslissing niet ter discussie staan. De Russische vertaling van de overlijdensakte van uw zoon geeft meer informatie over het overlijden van uw zoon. Deze tragische gebeurtenis wordt in deze beslissing evenmin betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 3 en 8 EVRM, van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Voorts beroept verzoekende partij zich op een schending van "het redelijkheidsbeginselplicht en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", waaruit de Raad distilleert dat enkel wordt verwezen naar de schending van het redelijkheidsbeginsel, nu "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur" een veelzijdig begrip is dat meerdere beginselen in zich houdt en de schending ervan als dusdanig niet kan worden aangevoerd.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin

heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Aangaande de ingeroepen schending van artikel 8 EVRM wijst de Raad erop dat de schending van dit verdragsartikel niet dienstig kan worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.4.1. Aangaande het verblijf in de Russische Federatie, geeft verzoekende partij in haar verzoekschrift te kennen dat zij wenst terug te komen op de eerdere gedane verklaringen dat zij tijdens haar verblijf aldaar geen problemen kende. Zo stelt verzoekende partij dat zij zwaar geslagen werd door Russische nationalisten, die haar tevens poogden te verkrachten, omdat zij voor rekening van een Armeniër werkte. Verzoekende partij vermeldt eveneens dat zij naar aanleiding van deze gebeurtenissen een klacht heeft neergelegd bij de politie, maar dat zij daaropvolgend haar thuisland heeft moeten ontvluchten omdat zij door één van die personen ernstig onder druk werd gezet om deze klacht in te trekken. Verzoekende partij verduidelijkt dat zij nu pas gewag maakt van desbetreffende gebeurtenissen, omdat zij aanvankelijk te beschaamd was om hierover te praten.

2.2.4.2. De Raad is van mening dat deze *post factum* verklaringen van verzoekende partij, dat zij toch wel ernstige problemen heeft ondervonden tijdens haar verblijf in de Russische Federatie, niet in het minst kunnen overtuigen. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De vaststelling dat verzoekende partij hierover met geen woord heeft gerept in de voorbereidende vragenlijst (administratief dossier, stuk 7), en evenmin tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal, en pas in het verzoekschrift met deze problemen komt aandragen, nadat zij en haar partner H. H. reeds werden geconfronteerd met een negatieve beslissing, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de in het verzoekschrift voorgehouden gebeurtenissen. Het tot tweemaal toe achterwege laten van een dergelijk belangrijk aspect bij de uiteenzetting van het asielrelaas betreft een uiterst wezenlijke omissie die hoe dan ook niet te vergoelijken valt door de stelling dat verzoekende partij zodanig onder de indruk was van deze gebeurtenissen dat zij te beschaamd was om erover te vertellen. Het argument dat verzoekende partij te beschaamd was om over deze gebeurtenissen te praten kan door de Raad niet worden aangenomen daar haar bij de aanvang van het verhoor op het Commissariaat-generaal van 30 maart 2001 overduidelijk werd medegedeeld dat dit verhoor vertrouwelijk is en het niet vertellen van de waarheid leidt tot de afwijzing van de asielaanvraag. De Raad concludeert derhalve dat aan de *post factum* verklaringen van verzoekende partij in het verzoekschrift geen enkel geloof kan worden gehecht.

Verzoekende partij brengt ter ondersteuning van haar relaas bij aangetekend schrijven van 6 juni 2011 een faxbericht bij van een zekere Z. De Raad is evenwel van oordeel dat aan faxberichten en fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.5. Aangaande de vraag of H. H., de partner van verzoekende partij, al dan niet verblijfsdocumenten zou kunnen verkrijgen in de Russische Federatie, waardoor hij ginds toegang zou kunnen krijgen tot medische zorgen en aldus verzoekende partij zou kunnen vervoegen indien zij terug dient te keren naar haar land van herkomst, is de Raad van oordeel dat de door verzoekende partij aangehaalde argumenten in dit verband niet dienstig zijn, nu de problematiek van het al dan niet kunnen samenzijn met haar partner absoluut geen uitstaans heeft met de vluchtelingenrechtelijke criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 dat voorziet in een gegronde vrees voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of de politieke overtuiging van de asielzoeker. Evenmin ressorteren zulke problemen onder de criteria die vermeld worden in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.6.1. Betreffende het niet neerleggen van haar origineel Russisch binnenlands paspoort, bevestigt verzoekende partij dat zij wel degelijk al haar papieren verloren heeft bij haar aankomst in België. Voorts confirmeert verzoekende partij dat zij haar paspoort inderdaad heeft ontvangen op 5 december 2006. Weliswaar verbleef zij op dat ogenblik in Armenië, maar haar paspoort werd door haar vader vanuit de Russische Federatie naar haar opgestuurd. Verzoekende partij preciseert verder nog dat iedere staatsburger van de Russische Federatie vanaf de leeftijd van 14 jaar een binnenlands paspoort dient aan te vragen, dat op 20-jarige leeftijd wordt vernieuwd, wat te rijmen valt met haar verklaringen op het gehoor, en dat bijgevolg niets erop wijst dat zij informatie tracht te verbergen.

2.2.6.2. De Raad maakt verzoekende partij erop attent dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. De samenlezing tussen de vaststelling dat verzoekende partij niet heeft kunnen aantonen dat zij problemen heeft gekend gedurende haar verblijf in de Russische Federatie en de constatering dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar illegale binnenkomst in de Schengenzone, laten terecht toe te stellen dat er een vermoeden ontstaat dat dit paspoort bewust wordt achtergehouden. Dit vermoeden wordt overigens nog versterkt door een aantal elementen. Ten eerste komt het weinig geloofwaardig over dat verzoekende partij haar tas waarin haar binnenlands paspoort, haar medisch boekje en de overlijdensakte van haar zoon zaten, in de auto zou zijn vergeten, terwijl zij dan wel een kopie van haar binnenlands paspoort en een kopie van het overlijdenscertificaat van haar zoon kan voorleggen. Ten tweede merkt verwerende partij op dat verzoekende partij geen aangifte heeft gedaan van het verlies van deze documenten, wat, niettegenstaande het gegeven dat verzoekende partij dit poogt goed te praten, hoe dan ook merkwaardig overkomt. Tenslotte wordt het vermoeden dat verzoekende partij haar intern paspoort bewust achterhoudt nog aangewakkerd doordat zij op haar gehoor eerst verklaart dat zij geen internationaal paspoort had, waarna zij even later verklaart toch wel een reispaspoort te hebben gehad, zoals verwerende partij opmerkt in haar bestreden beslissing. Deze laatste bewering is overigens ook in strijd met wat verzoekende partij aanvankelijk verklaarde tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, met name dat zij nooit een internationaal paspoort heeft gehad (administratief dossier, stuk 8, verklaring vraag 21).

Waar verzoekende partij verder nog betoogt dat niets erop wijst dat zij iets te verbergen heeft, nu het plausibel is dat zij, nadat zij 20 jaar was geworden, een nieuw binnenlands paspoort heeft toegestuurd gekregen via haar vader, merkt de Raad op dat deze ogenschijnlijk aannemelijke uitleg niet ter zake doet, daar de kern van het probleem zich situeert bij het niet kunnen neerleggen van haar origineel binnenlands paspoort, waarin zich cruciale gegevens bevinden, zoals een bewijs van uitgifte van een internationaal paspoort, eerder dan bij de twijfelachtige verklaringen over de precieze ontvangstdatum en de wijze waarop verzoekende partij dit binnenlands paspoort heeft verkregen.

2.2.7.1. Aangaande het niet aannemelijk maken van de reisweg, haalt verzoekende partij in haar verzoekschrift aan dat desbetreffend standpunt van verwerende partij niet redelijk is, daar deze redenering impliceert dat geen enkele illegaal nog de Schengengrens zou kunnen oversteken, wat niet strookt met de realiteit. Voorts onderstreept verzoekende partij nog dat zij, op de vrachtwagenchauffeur na, niemand heeft gezien gedurende de reis en dat haar enkel werd geadviseerd om stil te zijn en stil te blijven zitten.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij niet uitsluit dat personen erin slagen illegaal de grens met de Schengenzone te overschrijden, doch motiveert dat bij binnenkomst van de Europese Unie de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen waardoor het ongeloofwaardig is dat de chauffeur/passeur het risico zou nemen verzoekende partij geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor haar voorziene reisdocumenten. De Raad oordeelt dat van personen die uit ernstige vrees voor vervolging hun land van herkomst verlaten en op illegale wijze op weg zijn naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij alert zijn omdat zij op elk moment riskeren te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een uiterst negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij geen nadere verklaringen wist af te leggen omtrent de voor haar voorziene reisdocumenten en dat zij geen afspraken had gemaakt over wat zij diende te doen bij een eventuele controle. Uit de informatie welke door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 11, deel 2: Cedoca-antwoorddocument "Toegang Schengenzone"), blijkt immers dat de buitengrenzen van de Schengenzone uiterst streng worden gecontroleerd waarop uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Het risico voor zowel verzoekende partij als de smokkelaar op ontdekking is dan ook zeer reëel en het is derhalve volstrekt niet aannemelijk dat verzoekende partij door de passeur niet nauwgezet werd geïnformeerd over alle details van deze reis. Deze vaststelling hypothekeert op ernstige wijze haar geloofwaardigheid.

2.2.8. De Raad oordeelt dat uit de uitdrukkelijke bewering van verzoekende partij geen problemen te hebben gekende in de Russische Federatie, ook niet na haar terugkeer uit Armenië (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 15, 17, 18 en 21) verwerende partij terecht besluit tot de niet erkenning van de vluchtelingenstatus en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in de Russische Federatie, en meer in het bijzonder in haar regio van herkomst Nakhodka een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verzoekende partij zoals hoger vermeld zelf opmerkt geen problemen te hebben gekend in de Russische Federatie en bepaalde elementen van het relaas als niet geloofwaardig worden beschouwd, waarbij verzoekende partij er niet in slaagt desbetreffende motivering van verwerende partij te weerleggen, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Het argument van verzoekende partij met betrekking tot de schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.2.10. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT